

Jan Šťastný – scénář k videu (Příběhy našich sousedů)

Úvodní sekvence: 11 sekund.

1) Vypravěč 1:

- „Jan Šťastný se narodil 24. července 1928 ve Velešicích nedaleko Horažďovic v rodině obchodníků. Události 2. světové války ale měnily zvyklosti bez nejmenšího slitování, a rodina Šťastných tak o svůj obchod bez náhrady přišla.“

1) Video 1 (obchod), 3:47– 4:26 (39 sekund):

- „Jenomže to je právě na tom to nejhorší, že tatínek byl obchodník. No a obchodníci neměli prostě... nebyli moc v kurzu. A když se tam prostě vyskyt člověk, kterej byl pěkně vyškolenej, přitom neměl žádný vzdělání, když se to veme kolem a kolem, ale měl moc. A on moh toho dost udělat, ne. Ale žádný pěkný věci, vždycky to byla nějaká lumpárna.“

2) Vypravěč 2:

- „Především díky svým silně věřícím tetičkám odchází Jan v 10 letech do juvenátu na Svaté Hoře, aby se jednou mohl stát knězem. Nacisté se ale rozhodl juvenát zrušit a zřídili zde školu pro německou mládež.“

2) Video 1 (juvenát), 8:30–8:52 (22 sekund):

- „Ale přišel rok potom 42 a to už byla válka. Přišel takovej parádní důstojník, fešák, no a my jsme tam odsad' museli. Prostě všechen... rozpustilo se to a kam kdo půjde, to už nikoho nezajímalo.“

3) Vypravěč 3:

- „V 17 letech, těsně před koncem války, byl pan Šťastný poslán kopat zákopy na olomoucké letiště. Jeho mladická nerozvážnost a zvědavost způsobily, že zde nechtěně nahlédl smrti do tváře.“

3) Video 2 (letadlo), 7:21–8:22 (61 sekund):

- „A vidím toho Storchu, tak si ho tak okukuju. Šáh jsem na kliku, ona se povolila, otevřelo se to a já do toho, blbec, vlez. Tak tam sedím, takhle koukám, najednou někdo zaklepal na to okýnko a ona to flinta. Aus, aus! Naštěstí to byl nějaký starší pán, nebo prostě starší voják. Pamatuju si, že měl černej knírek, ale byl starší, opravdu. A od něj jsem se... prostě já jsem taky trošinku uměl německy, protože jsme se učili ve škole německy, ne, takže jsem něco pochytit. Tak mi říkal, že by mě moh klidně zastřelit. A to ve mně hrklo. Tak a pryč! Tak já jsem utek a dělal jsem dál.“

4) Vypravěč 4:

- „Na konci dubna roku 1945 se z olomouckého letiště vytratil všichni němečtí vojáci, což pan Šťastný a jeho přátelé využili k úprku do Horažďovic. Do Plzně se skupina dostala po železnici. Pak ale nastaly komplikace.“

4) Video 3 (Plzeň), 1:44–2:15 (31 sekund):

- „Chlapci, nepojedete ničím. Za první – na trati tam někde stojí nějaký vlak, muniční. A za druhý – přes den nejede nic. To lítají hloubkaři a to máte bezpečný, že nikdo nevyjede. No, tak co máte, kluci, dělat. Tak jsme holt vzali ty granečky, tak jsme je vzali na sebe a šli jsme pěšky. Padesát kilometrů.“

5) Vypravěč 5:

- „Cesta pěšky ubíhala celkem dobře, ale to by tomu byl čert dlužen, aby se opět něco nezkomplikovalo. V Nekvasovech si pan Šťastný sundal boty, aby ulevil svým nohám.“

5) Video 3 (konec války), 2:48–3:17 (29 sekund):

- „A to jsem udělal pěknou blbost! Kdybych si je byl nechal, tak mě to sice bolelo, ale došel jsem. A tohleto, to jsem dokulhal, do těch Velešic. Ale dostal jsem se domů, pad do postele a do pátýho jsem nevylízal. A pátýho jsem vylez, protože přijeli Američani. No a bylo po válce.“

6) Vypravěč 6:

- „Po 2. světové válce se pan Šťastný živil výkopovými pracemi pro firmu Jáchymovské doly. I přes fyzicky náročnou práci si na život nestěžoval a s energií sobě vlastní založil rodinu, která mu nyní dělá radost houfem vnoučat. A jaký je podle pana Šťastného recept na spokojený život?“

6) Video 3 (poselství), 14:09–14:28 (19 sekund):

- „Buďte poctiví, dělejte pořádně to, co dělat máte, nesnažte se dělat lumpárny a nesnažte se lidi nějak šidit.“

Trvání videozáběrů celkem: 212 sekund (3 minuty a 32 sekund).